

Předchozí souhlas valné hromady

Ustanovení § 196a odst. 1 a 2 obch. zák. se nevztahují na případy, kdy akciová společnost neposkytuje zajištění závazků osob uvedených v těchto ustanoveních, ale kdy smlouvou o zajištění závazků uzavřenou s některou z těchto osob zajišťuje svou pohledávku vůči této osobě; k uzavření takové smlouvy proto není třeba předchozího souhlasu její valné hromady.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 4099/2014, ze dne 6.8.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce OLEO CHEMICAL, a. s., se sídlem v P., zastoupeného JUDr. J.B., advokátem se sídlem v P., proti žalovanému RAVAK a. s., se sídlem v P., zastoupenému JUDr. M.D., advokátem se sídlem v P., o určení, že movité věci nejsou zatíženy zástavním právem, vedené u Okresního soudu v Příbrami pod sp. zn. 11 C 112/2013, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. dubna 2014 č. j. 31 Co 85/2014-300, tak, že dovolání žalobce se zamítá.

Z odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu v Příbrami dne 15. 5. 2013 domáhal, aby bylo určeno, že „zástavní právo k souborům věcí movitých umístěným na adrese OLEO CHEMICAL, a. s., Kociánova 12/563, 460 06 Liberec VI Rochlice: Technologie stáčení železničních cisteren, skladování oleje - PS 01, Sklad hořlavin 1. Třídy - PS 02, Výroba ERO - PS 03, Kotelna a parní generátor - PS 04, Chladicí okruh - PS 05, Dusíková stanice a rozvod dusíku - PS 06, Sklad ERO - PS 07, Automatizovaný systém řízení - PS 08, Elektro - PS 09, Tlakovzdušná stanice a rozvody - PS 10, Vnější nadzemní rozvody - PS 11, Stanice demineralizované vody PS 12, Odplyny - PS 13, Příprava chemikálií - PS 15, Vzduchotechnika, požární vzduchotechnika - PS 17 a Stabilní hasící zařízení - PS 18, zajišťující pohledávku ve výši 6.989.148,43 EUR a pohledávku ve výši 24.500.000,- Kč, a to na základě smlouvy o zřízení zástavního práva k věcem movitým uzavřené dne 6. 2. 2009, Technologie zařízení a vybavení kyselé esterifikace závodu v Liberci: provozní soubory (dále jen PS) - Kotelna - dodatek č. 1 - PS 04, Dávkování aditiv - PS 23, Kyselá esterifikace - PS 22, Sklad kyselin - PS 26, Zásobníky IKZ - dodatek č. 1 - PS 20, Plnění a stáčení AC - PS 24, Chladicí okruh - dodatek č. 1 - PS 05, Izolace - PS 30, Ocelové konstrukce - PS 31; Technologie zařízení a vybavení alkalické části závodu v Liberci - Topné hady FAME - dodatek č. 1 - PS 07, Chladicí okruh - dodatek č. 1 - PS 03.4., zajišťující pohledávku ve výši 6.989.148,43 EUR, pohledávku ve výši 24.500.000,- Kč a pohledávku ve výši 150.000.000,- Kč, a to na základě smlouvy o zřízení zástavního práva k věcem movitým uzavřené dne 4. 8. 2009, Technologický celek na výrobu destilovaného FAME - provozní soubor - Destilace FAME - PS 03.06, včetně technologie ohřevu termooleje zemním plynem umístěné ve stavebním objektu SO 21 a vysokoteplotního zdroje umístěného ve stavebním objektu SO 17 - výrobní hale, zajišťující pohledávku ve výši 5.715.546,- EUR, pohledávku ve výši 22.212.776,26 Kč a pohledávku ve výši 148.139.296,33 Kč, a to na základě smlouvy o zřízení zástavního práva k věcem movitým uzavřené dne 30. 9. 2010, neexistuje“. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že je vlastníkem výše uvedených movitých věcí „neoprávněně zatížených zástavními právy ve prospěch žalovaného jako zástavního věřitele“, a to na základě smluv o zřízení zástavního práva k věcem movitým, uzavřených dne 6. 2. 2009, dne 4. 8. 2009 a dne 30. 9. 2010 mezi žalobcem jako zástavcem a společností NLB Factoring, a. s. jako zástavním věřitelem k zajištění pohledávek společnosti NLB Factoring, a. s. ze smluv o úvěru uzavřených mezi ní jako věřitelem a žalobcem jako dlužníkem dne 25. 10. 2007, dne

22. 9. 2008 a dne 4. 8. 2009, které společnost NLB Factoring, a. s. smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 29. 3. 2012 postoupila na žalovaného. Žalobce považuje uvedené zástavní smlouvy za neplatné z důvodu „porušení § 196a odst. 1 a 2 obchodního zákoníku, a to vzhledem k personálnímu propojení orgánů žalobce a společnosti NLB Factoring, a. s.“ v době uzavírání zástavních smluv, které žalobce spatřuje v tom, že M. S., který byl členem dozorčí rady žalobce v období od 16. 4. 2008 do 16. 5. 2011, byl v době od 1. 12. 2006 do 31. 5. 2011 zároveň členem představenstva společnosti NLB Factoring, a. s. Žalobce má za to, že byl osobou blízkou M. S. v době jeho působení v dozorčí radě žalobce a že tedy společnost NLB Factoring, a. s. jako zástavní věřitel uzavřela uvedené zástavní smlouvy „s osobou blízkou členu svého představenstva (žalobci) jako zástavcem“. Vzhledem k tomu, že ustanovení § 196a obchodního zákoníku vyžaduje v tomto případě předchozí souhlas valné hromady společnosti NLB Factoring, a. s. s uzavřením smlouvy, který nebyl poskytnut, jsou výše uvedené zástavní smlouvy podle názoru žalobce neplatné pro rozpor se zákonem ve smyslu § 39 občanského zákoníku a vzhledem k neplatnosti těchto smluv „neexistují ani předmětná zástavní práva k movitým věcem žalobce, která jimi měla být zřízena“.

Okresní soud v Příbrami rozsudkem ze dne 6. 11. 2013 č. j. 11 C 112/2013-247 opraveným usnesením ze dne 14. 1. 2014 č. j. 11 C 112/2013-269 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 11.520,- Kč k rukám advokáta JUDr. M.D. Dovedil, že v projednávané věci nešlo o případ, kdy by zástavce dal do zástavy nemovitosti k zajištění závazku jiné společnosti (dlužníka), neboť žalobce coby zástavce zajišťoval pouze své vlastní závazky vůči právnímu předchůdci žalovaného. Usoudil, že „účelem a smyslem ustanovení § 196a odst. 1 obchodního zákoníku je chránit obchodní společnost před nepoctivým jednáním osob, které jsou oprávněny činit za společnost právní úkony nebo osob jim blízkých“, a že „je zřejmé, že smyslem zajištění závazků těchto osob není taková situace, že by věřitel nemohl zajistit svoji vlastní pohledávku za těmito osobami uzavřením zástavní smlouvy s těmito osobami, ale logicky, že neposkytne zajištění závazků těchto osob svým majetkem“. Dospěl proto k závěru, že ustanovení § 196a odst. 1 a 2 obchodního zákoníku na projednávaný případ vůbec nedopadá a že se jedná o „nepřípustné rozšiřování tohoto ustanovení na danou situaci ve snaze, aby se žalobce vyhnul realizaci svých závazků ze zastavených movitých věcí“. Kromě toho dovedil, že „žalobce není osobou blízkou panu S., neboť zde není naplněna podmínka toho, že by M. S. pociťoval újmy, které utrpěl žalobce, jako újmu svoji vlastní“, protože „primárně zastupoval v dozorčí radě podle podmínek úvěrové smlouvy zájmy právního předchůdce žalovaného“ a účelem jeho členství v dozorčí radě žalobce bylo získat přehled o hospodaření a dohlížet na správné hospodaření dlužníka (žalobce).

K odvolání žalobce Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 4. 2014 č. j. 31 Co 85/2014-300 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 6.776,- Kč k rukám advokáta JUDr. M.D. Shodně se soudem prvního stupně dovedil, že na daný případ ustanovení § 196a odst. 1 a 2 obchodního zákoníku nedopadá, neboť „v daném případě společnost NLB Factoring, a. s. vystupovala jako zástavní věřitel, tj. příjemce zajištění a žádný závazek třetí osoby nezajišťovala“; byla tedy ze zástavní smlouvy oprávněna a nikoliv povinna a z tohoto právního úkonu jí tak nemohla vzniknout „jakákoliv újma, před níž by ji mělo ustanovení § 196a odst. 1 obchodního zákoníku chránit“. Zdůraznil, že smyslem tohoto ustanovení je chránit obchodní společnost před nepoctivým jednáním osob, které jsou oprávněny činit za společnost právní úkony, nebo osob jim blízkých. Uzavřel, že „za situace, kdy ustanovení § 196a obchodního zákoníku na vztahy účastníků nedopadá, je tedy nerozhodné, zda byl, resp. že nebyl dán souhlas valné hromady společnosti NLB Factoring, a. s.“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá, že s ohledem na personální propojení žalobce a společnosti NLB Factoring, a. s. prostřednictvím osoby M. S., který byl v období od dubna 2008 do května 2011 současně členem představenstva společnosti NLB Factoring, a. s. i členem dozorčí rady žalobce, jsou předmětné zástavní smlouvy absolutně neplatné „pro porušení

kogentního zákonného ustanovení § 196a odst. 1 a 2 obchodního zákoníku“, neboť pro uzavření těchto smluv byl nezbytný – vzhledem k tomu, že žalobce byl vůči M. S. osobou blízkou - předchozí souhlas valné hromady společnosti NLB Factoring, a. s. Uvádí, že „ze žádného zákonného ustanovení v rámci ustanovení § 196a obchodního zákoníku neplyne, že by v případě uzavírání zástavní smlouvy musela společnost být v pozici zástavce, jak tvrdí soudy obou stupňů“, a že je proto „nerozhodné, na které straně smlouvy bude v danou chvíli ten který subjekt figurovat“. Dovojuje, že „samotná skutečnost, že společnost NLB Factoring, a. s. je z uzavřené smlouvy ‚oprávněna‘, a nikoliv ‚povinna‘, ještě nemusí bez dalšího znamenat, že by této společnosti nemohla takovýmto postupem vzniknout žádná újma a že by valná hromada dala k uzavření takových smluv svůj souhlas, pokud by k tomu měla možnost“. Žalobce navrhl, aby dovolací soud změnil rozsudek odvolacího soudu tak, že se žalobě vyhovuje.

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl jako nepřijatelné, neboť napadený rozsudek odvolacího soudu nezávisí na vyřešení žádné otázky, která by dosud nebyla Nejvyšším soudem řešena či byla řešena rozdílně nebo při jejímž řešení by se soud odchýlil od judikatury Nejvyššího soudu.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. s. ř.“), neboť řízení ve věci bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2. zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno, že společnost NLB Factoring, a. s. jako věřitel uzavřela se žalobcem jako dlužníkem smlouvu o úvěru č. 1032/TÚ/2007 ze dne 25. 10. 2007, smlouvu o úvěru č. 1045/TÚ/2008 ze dne 22. 9. 2008 a smlouvu o úvěru č. 1007/TÚ/2009 ze dne 4. 8. 2009 a že zástavními smlouvami uzavřenými mezi žalobcem jako zástavcem a společností NLB Factoring, a. s. jako zástavním věřitelem dne 6. 2. 2009, dne 4. 8. 2009 a dne 30. 9. 2010 žalobce zřídil k zajištění pohledávek společnosti NLB Factoring, a. s. z uvedených úvěrových smluv zástavní právo k souboru movitých věcí ve svém vlastnictví. M. S. byl v době od 1. 12. 2006 do 31. 5. 2011 členem představenstva společnosti NLB Factoring, a. s. a v období od 16. 4. 2008 do 16. 5. 2011 byl členem dozorčí rady žalobce. Smlouvou o postoupení pohledávek ze dne 29. 3. 2012 společnost NLB Factoring, a. s. postoupila pohledávky z uvedených úvěrových smluv žalovanému.

V projednávané věci závisí napadený rozsudek odvolacího soudu mimo jiné na vyřešení otázky hmotného práva, zda se ustanovení § 196a odst. 1 a 2 obchodního zákoníku vztahují též na případy, kdy akciová společnost smlouvou o zajištění závazků uzavřenou s některou z osob uvedených v těchto ustanoveních zajišťuje svou pohledávku vůči této osobě. Protože tato právní otázka v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, je dovolání proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání žalobce není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba - vzhledem k tomu, že předmětné zástavní smlouvy byly uzavřeny dne 6. 2. 2009, dne 4. 8. 2009 a dne 30. 9. 2010 - i v současné době posuzovat podle zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „obch. zák.“) a podle zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“).

Podle ustanovení § 196a odst. 1 obch. zák. společnost může uzavřít smlouvu o úvěru nebo půjčce s členem představenstva, dozorčí rady, prokuristou nebo jinou osobou, která je oprávněna jménem společnosti takovou smlouvu uzavřít, nebo osobami jim blízkými, anebo smlouvu, jejímž obsahem je zajištění závazků těchto osob, nebo na ně bezplatně převést majetek společnosti jen s předchozím souhlasem valné hromady a jen za podmínek obvyklých v obchodním styku.

Podle ustanovení § 196a odst. 2 obch. zák. pokud jsou osoby uvedené v odstavci 1 oprávněny jednat i jménem jiné osoby, použije se ustanovení odstavce 1 obdobně i na plnění tam uvedené ve prospěch této jiné osoby. Souhlasu valné hromady není zapotřebí, jde-li o poskytnutí půjčky nebo úvěru ovládající osobou ovládané osobě anebo zajištění závazků ovládané osoby ovládající osobou.

Podle ustanovení § 39 obč. zák. je neplatný právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se příčí dobrým mravům.

Ustanovení § 196a odst. 1 a 2 obch. zák. zajišťuje ochranu akciové společnosti před případným nepoctivým jednáním osob, které jsou oprávněny činit za společnost (jejím jménem) právní úkony, nebo osob jim blízkých (§ 116 obč. zák.). Smyslem a účelem tohoto ustanovení je tedy zabránit osobám, jež mohou ovlivnit podmínky uzavření konkrétní smlouvy, aby z takového svého jednání osobně či prostřednictvím osob blízkých těžily na úkor společnosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu České republiky plyne, že smlouva, která byla uzavřena v rozporu s ustanovením § 196a odst. 1 nebo 2 obch. zák. bez předchozího souhlasu valné hromady nebo za jiných podmínek, než jaké jsou obvyklé v obchodním styku, je pro rozpor se zákonem podle ustanovení § 39 obč. zák. neplatná (srov. například odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2007 sp. zn. 21 Cdo 3335/2006, který byl uveřejněn pod č. 31 v časopise Soudní judikatura, roč. 2008, nebo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 9. 2009 sp. zn. 29 Cdo 4063/2007, který byl uveřejněn pod č. 22 v časopise Soudní judikatura, roč. 2010).

Pro nedostatek předchozího souhlasu valné hromady nebo podmínek obvyklých v obchodním styku jsou ve smyslu ustanovení § 196a odst. 1 a 2 obch. zák. neplatné v první řadě smlouvy o úvěru nebo o půjčce, a to jednak tehdy, uzavřela-li je akciová společnost se členem představenstva, dozorčí rady, prokuristou nebo jinou osobou, která je oprávněna jménem společnosti takovou smlouvu uzavřít, nebo s osobami jim blízkými, jednak tehdy, uzavřela-li je akciová společnost s „jinou osobou“ v případě, že člen jejího představenstva, dozorčí rady, prokurista nebo jiná osoba, která je oprávněna jménem akciové společnosti takovou smlouvu uzavřít, anebo osoba jim blízká, je současně osobou oprávněnou uzavřít takovou smlouvu jménem této „jiné osoby“. Kromě smluv o úvěru nebo o půjčce jsou z tohoto důvodu neplatné také smlouvy o zajištění závazků (nejen ze smluv o úvěru nebo o půjčce, ale i ostatních závazků), které jsou povinni splnit jednak člen představenstva, dozorčí rady, prokurista nebo jiná osoba, která je oprávněna jménem akciové společnosti takovou smlouvu uzavřít, nebo osoba jim blízká, jednak „jiná osoba“, jsou-li osobami oprávněnými uzavřít takovou smlouvu jménem této „jiné osoby“ člen představenstva, dozorčí rady, prokurista nebo jiná osoba, která je oprávněna jménem akciové společnosti takovou smlouvu uzavřít, nebo osoba jim blízká. Výjimečně není nedostatek souhlasu valné hromady důvodem neplatnosti; za předpokladu dodržení podmínek

obvyklých v obchodním styku není třeba souhlasu valné hromady, poskytuje-li ovládající osoba úvěr nebo půjčku ovládané osobě nebo zajišťuje-li ovládající osoba závazky ovládané osoby (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2011 sp. zn. 21 Cdo 4124/2010).

Výčet smluv (smluvních typů), na které se vztahuje ustanovení § 196a odst. 1 a 2 obch. zák., je taxativní. Jedná se o smlouvy o úvěru nebo o půjčce a dále o smlouvy, jejichž obsahem je zajištění závazků nebo bezplatný převod majetku ze společnosti. V případě smluv o zajištění závazků ustanovení § 196a odst. 1 a 2 obch. zák. neobsahuje žádné omezení v tom smyslu, že by se muselo jednat pouze o zajištění závazků ze smluv o úvěru nebo o půjčce, uzavřených mezi společnostmi a osobami v tomto ustanovení vyjmenovanými. Rozhodující v této souvislosti tedy není, kdo s těmito osobami smlouvu o úvěru nebo o půjčce či jinou smlouvu, z níž vznikl závazek vyjmenovaných osob, uzavřel, nýbrž skutečnost, že společnost splnění závazků uvedených osob zajišťuje (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2003 sp. zn. 32 Odo 560/2003).

Při výkladu ustanovení § 196a odst. 1 a 2 obch. zák. se však nelze omezit jen na výklad gramatický (jazykový), ale je třeba uplatnit rovněž výklad logický, systematický a zejména pak výklad teleologický (tedy vycházet mimo jiné také ze smyslu a účelu právní úpravy). Z výše uvedeného je zřejmé, že smyslem a účelem ustanovení § 196a odst. 1 a 2 obch. zák. není – jde-li o smlouvy, jejichž obsahem je zajištění závazků – klást akciové společnosti překážky k tomu, aby si jako věřitelka zajistila svou pohledávku za osobami vyjmenovanými v těchto ustanoveních uzavřením smlouvy s těmito osobami, nýbrž ochránit společnost před případným nekalým jednáním osob, které jsou oprávněny činit za společnost (jejím jménem) právní úkony, nebo osob jim blízkých v případě, kdy společnost poskytuje zajištění jejich závazků a kdy jí proto hrozí riziko, že za ně bude plnit. Neposkytuje-li akciová společnost těmto osobám zajištění závazků, které jsou povinny splnit, ale zajišťuje-li si naopak smlouvou s nimi uzavřenou své vlastní pohledávky vůči nim, nemohou tyto osoby z takové smlouvy těžit na úkor akciové společnosti, a není proto důvod zabezpečovat ochranu společnosti před nimi tím, že by smlouvu o zajištění jejich závazků vůči společnosti musela schválit její valná hromada.

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší soud České republiky k závěru, že ustanovení § 196a odst. 1 a 2 obch. zák. se nevztahují na případy, kdy akciová společnost neposkytuje zajištění závazků osob uvedených v těchto ustanoveních, ale kdy smlouvou o zajištění závazků uzavřenou s některou z těchto osob zajišťuje svou pohledávku vůči této osobě; k uzavření takové smlouvy proto není třeba předchozího souhlasu její valné hromady.

V projednávané věci žalobce jako zástavce zřídil zástavními smlouvami ve prospěch společnosti NLB Factoring, a. s. (právního předchůdce žalovaného) jako zástavního věřitele zástavní právo k souboru movitých věcí ve svém vlastnictví, a to k zajištění pohledávek ze smluv o úvěru uzavřených mezi společností NLB Factoring, a. s. jako věřitelem a žalobcem jako dlužníkem. Protože společnost NLB Factoring, a. s. uzavřením těchto zástavních smluv neposkytla zajištění závazků žalobce (ani nikoho jiného), nýbrž naopak získala zajištění své pohledávky vůči němu, nebylo k uzavření zástavních smluv třeba – jak vyplývá z výše uvedeného – předchozího souhlasu její valné hromady podle ustanovení § 196a odst. 1 obch. zák. Vzhledem k tomu, že toto ustanovení se na projednávanou věc z uvedených důvodů nevztahuje, není v posuzovaném případě významné ani to, zda M. S., který byl v době uzavření zástavních smluv členem představenstva společnosti NLB Factoring, a. s., byl osobou blízkou žalobci.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by byl postížen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalobce podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)